BOGDAN-GABRIEL CALOIAN

CĂLĂTOR PRINTRE GÂNDURI…

Cuvânt înainte și corectură: **lect. dr. Iuliana Bughirică** (profesor de limba latină la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul" București)

Referințe critice: **Adelina Chiru** (profesor de Limba și literatura română la Școala Gimnazială „Înv. Clemența Beșchea" Căpățînești, Mărăcineni, Buzău), **prof. dr. Manuela-Camelia Sava** (scriitor, cadru didactic de Limba și literatura română la Colegiul Național „Al. Vlahuță" Rm. Sărat, Buzău), N**icolae Pogonaru** (poet, membru în Uniunea Scriitorilor din România)

Suport fotografic: **Aurelia Barbu**

Carte apărută cu sprijinul financiar al Părintelui prof. dr. **Mihail Milea**

BOGDAN-GABRIEL CALOIAN

CĂLĂTOR PRINTRE GÂNDURI…

Buzău • 2018

NOTE BIO-BIBLIOGRAFICE

13. februarie. 1997 — Bogdan-Gabriel Caloian se naște la Buzău;

1997-2002 — își petrece anii copilăriei timpurii în casa bunicilor paterni din Berca, Buzău;

2002- se mută la Potoceni, Buzău în casa bunicii materne de unde învață încă din pruncie drumul bisericii din sat care îi va influența viitorul;

2002-2004 — va urma cursurile din învățământul preșcolar la Grădinița cu Program Normal din Potoceni;

2004-2012 — urmează cursurile Școli Gimnaziale din Potoceni;

8 martie 2007 — are loc debutul literar-publicistic în revista ***„MERIDIANELE COPILĂRIEI”*** a Școlii Gimnaziale din Potoceni cu poezia ***„Mulțumesc, mamă !”***;

2012 — este admis la Seminarul Teologic Ortodox „Chesarie Episcopul” Buzău;

2012-2016 — urmează clasele IX-XII la Seminarul Teologic Ortodox „Chesarie Episcopul” Buzău, la clasa pr. prof. dr. Mihail Milea;

2012-2016 — este redactor al revistei trimestriale ***„LACRIMA ROMÂNEASCĂ”*** a Seminarului Teologic Ortodox „Chesarie Episcopul” Buzău;

6 iunie 2013 — are loc debutul său în volum, prin apariția cărții ***„ÎN LUMEA POEZIEI”*** la ed. Edigraph Buzău, cu sprijinul moral și financiar al **pr.prof.dr. Mihail Milea**, sub corectura **dnei. prof. Nicoleta Moraru** și cu prefața ***dnei. prof. Ancuța-Irena Curelaru***;

2016 — este admis la Facultatea De Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul” din cadrul Universității București;

2016 - până în prezent — urmează studiile de licență la Facultatea de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul” din cadrul Universității București, program de studii Teologie Ortodoxă Pastorală.

CUVÂNT ÎNAINTE

Animi bonum animus inueniat (Seneca)

Neliniștile lirice ale unui scriitor *in statu nascendi* prind formă în paginile acestui volum care își așteaptă pios cititorii. Rigoarea clasică m-a determinat să caut motive și teme predilecte tânărului poet dar, dincolo de acestea, am descoperit că versurile sale sunt o formă de libertate și eliberare.

Acest *florilegium* adolescentin adună experiențele unui parcurs inițiatic pe care anii petrecuți pe băncile seminarului i-l deschid autorului. Perioada nu-i provoacă temeri sau obsesii, ci multă luciditate și franchețe. De aici vin limpezimea și firescul izbitor din scrierile sale, care îl îndepărtează de convenția lirică.

Nu virtuțile literare trebuie căutate în acest volum, ci emoția și sinceritatea care transpar chiar din ezitările și stângăciile tânărului și temerarului poet.

Se cuvine să ne lăsăm atrași de îndrăzneala literară a acestui volum și să descoperim fiorul aproape mistic, descătușarea unor stări și sentimente specifice vârstei, admirația până la entuziasm a unor modele umane, speranța, optimismul.

lect. prof. dr. Iuliana Bughirică

MOTTO:

„PENTRU NEPOTUL MEU DRAG...”

(prinos de recunoștință adus de bunica autorului, GEORGETA BOGDAN,
la zi de majorat - 13 februarie 2015)

„La mulți ani!
La mulți ani!
Pentru cei optișpe ani.
Să îți *aducă* în *viață,*
Sănătate, fericire
Și *speranță.*

Băiat bun și *alintat,*
De acum maturizat,
Serios în *tot ce faci*
Cu viața să te-mpaci!
Dacă nu știi *să gândești,*
Prea târziu să te căiești.

Toate astea te îndrum*,*
Din iubire ți *le spun,*
Te-am iubit și *te iubesc*
În *anii cât mai trăiesc.*
Ești nepotul meu pe viață,
Pleci pe drumul cu speranță,

De la mic până la mare,

Îți *urăm să fii* în *stare*

Tot ce-n viață ai pornit,

Să le duci pân' la sfârșit

Cu Maica și *Domnul Sfânt.*

Să te aibă în *paza Lui*

În școala *Seminarului,*

Cu bune, cu rele,

Să treci peste ele.

Și *cei* șapte *ani de acasă,*

Serioși cu viață-aleasă,

Mândru de părinții tăi,

Să nu te desparți de ei.

Din puținul lor au dat,

Să fii tu mare bărbat,

Să-i iubești și *să-i respecți,*

Pân' la adânci bătrâneți".

PĂRINTELE BUCURIEI

Prin vâltoarea prăfuită

A anilor celor mulți,

Dumnezeu Mângâietorul

M-a făcut să întâlnesc un MARE OM,

Un mare preot,

Iubitor de toată lumea,

Iubitor de oameni singuri,

Părăsiți, îndepărtați,

Într-o societate oarbă

De prea plinele păcate,

Bunătatea a rămas închisă

În vremuri de mult uitate.

Modelul VASILIADEI

E prezent și-n gândul său,

E prezent și la Bisoca,

La Năieni, Ulmeni, Buzău,

La Maliuc, în locul tainic,

Din sufletul bun al său.

Toate aceste strădanii

Sunt închinate lui SAVA,

Cel ce-a fost martirizat

În Buzăul, cel ce curge falnic,

Spre Siret,

Agățat de-un lemn prea greu

Ce-a sfințit această apă

Ce-n trecut a fost numită,

Mai pe scurt,

Buzeu!

Îl slujește pe HRISTOS,

Cu toată ființa sa.

Îi aduce preamărire

Ziua, noaptea și-n tot ceasul.

Se roagă neîncetat

Ca noi să facem popasul

Unde este Creatorul,

Unde e Mântuitorul.

În BISERICĂ, în naos,

Ce ne ferește de haos.

Este un dascăl profund,

Biblist ce-l găsesc și-acum

În bătrânul Seminar,

Tot acolo-n clasa lui,

Cea-nțesată cu icoane,

Și cu flori ce sunt udate

Cu iubire, dăruire,

Speranță și fericire.

L-am avut ca diriginte,

Și mi-a fost un bun părinte,

Care cu zâmbetul său,

Ne-a trezit o bucurie,

Și încet ne-a învățat

Tot ce e DUHOVNICIE.

Vreau acum să-i mulțumesc,

Pentru că m-a ajutat

Și mă ajută-n toate,

Că a fost și va rămâne

În inimă de student,

Cea de fost seminarist

Și de un supus discipol,

Pentru că avea-n privire

Acel farmec de presbiter,

Ce-o păstrez și-acum în minte

Ca pe-o sfânt-amintire.

Toate zecile de rânduri,

Pe care azi eu le scriu,

Nu pot să mai însumeze

Miile de spovedanii,

În care oamenii vin

Să-și destăinuie în taină

Păcatul cel prea hain,

Păcat curățit de EL,

Prin cel ce este duhovnic,

Prin cel ce este părinte,

Prin cel ce este un om,

Un om, o ființă-n frunte,

Ce mi-a dat sfaturi mărunte

Importante pentru mine

Ca să pot ajunge-n grabă

La preasfânta MÂNTUIRE.

Rămâneți în clepsidra,

Ce mereu se va tot duce,

Părinte-al SAVALIADEI,

Părintele cu barba neagră,

De acum încărunțită,

Împodobit cu distincții

Și cu titluri mult alese,

Primite prin solidara muncă

Pentru al nostru HRISTOS

Ca să duceți la sfârșit,

Cele sfinte, de folos.

PATRIOTISM...

Patrioți prin munți găsești

Prin ținuturi cotropite, răcoroase

Și de altfel ungurești,

Români cu lacrimi pe obraz

Cu frica-n sân în țara lor,

Cu sânge, roșu

Plin de-un foc,

De-un alt răsunet,

La un loc

Și stai, privești,

Te întristezi, române!

Citești povești!

Asemenea clipe urâte

Și tainice, și frânte

Tu ai putea să le trăiești?

Cu galbenul luminii lui Hristos

N-o prețuim pe țara noastră, MAMĂ,

Cu rugi aprinse,

Trăiești, române,

În Valahia, Moldova

Și Banat, și-n Oaș

Și Maramureș,

Ai sufletul parcă de câne

Cu lacrimi mari și zâmbetul duios,

Așteaptă azi dreptatea lui Iisus

Dar le va fi lumină de prisos.

Albastrul cerului se-ntinde-n depărtare

Domnul ascunde un glas religios

Un glas,

Românul ungurean

Îl roagă pe Iisus Hristos

S-aducă pace,

Să fie de folos.

Iar tu, române,

Cu libertatea-n floare,

Iubește România

Că-i țară ruptă parcă

Dintr-un răzor cu soare…

MAMA...

Mamă, suflet de cristal,

De foc, de dor

Nestins, pustiu

Și afundat,

Pierdută parcă

În verdeață,

Cu mare,

O, mare dulceață,

Cu ochiul prea amar,

Prea stins,

Prea bun, prea clar,

Critic și fulgerător

Cu lacrimile mari,

Și dulci, și tari

Și slabe, sărate

Dar totuși un izvor.

Cuvântul bun

Nu prea l-ascult mereu,

Mă iau după ce?

După idealul meu?

Mult prea copilăresc!

Și-o tainică chemare

Parcă-mi spune,

S-ascult , să tac,

Să spun

Pronunț cu o mare

Puternică și tainică iubire,

E mama mea,

E zâna mea,

E mamă

E glas de-un gingaș

Dar tainic vis frumos.

Un simplu

TE IUBESC !

SURÂZÂND A IUBIRE...

Te-am căutat în lumea-ntreagă

Te-am cercetat în codrii cei umbroși

Te-am cunoscut acolo

Unde ai atins apogeul

Trăirilor mele...

Un surâs tainic,

O destăinuire, și un vis

Care m-au făcut să te simt,

Să te cercetez,

Să-ți văd blondul verzuiului

Din ochii tăi și din șuvița ta suavă,

Ce-mi cântă din vioară

Un cântec al speranței

Și al iubirii noastre,

De doi ani și mai bine,

Desigur că-mi convine.

Îți ascult trăirea,

Cea plină încă de mister.

Aș vrea să devii taina,

Care îmi dezleagă-ncetișor

Lacătul ascunzișurilor mele,

Ascunzișuri mult uitate,

În negura tăcerii.

Toate-au devenit prin tine

Izvorul mângâierii.

Ești flacăra ce arde

Neîncetat în suflet,

Ce îmi dezvoltă sentimente,

Prin unicul lor nume

Prin ceea ce iubirea

Ne-a făurit și astăzi,

Un lanț frumos de ziduri

Ce n-or să se despartă,

Chiar dacă-n ele,

Stă-nchisă câte-o poartă.

ANELIS, HAI SĂ MAI COPILĂRIM !?...

Ai fost, vei fi și vei rămâne pentru mine,

Un chip de om prea plin de optimism,

Un om ce își deschide glasul

Spre universul nostru

Cel plin de altruism.

Când glasul copilăriei ne striga la geam,

Noi am ieșit, și am rămas mirați

Și tot ieșeam și ne jucam

Organizam concursuri și ne confruntam,

Pe iarba verde, plină de răcoare

Ne așteptau prieteni buni, dar care au plecat,

În lumea lor... cea plină de mister

O lume parcă...un infern.

Aud și azi scenete ce odată

În inocența noastră

Le realizam,

Și le organizam acele dansuri minunate,

Ce ne-au scăldat copilăria

Cea pură, lipsită de păcate.

Am tot crescut, am tot crescut,

Pe lângă noi s-au perindat o sumedenie de lucruri

Pe care azi noi le considerăm banale ,

Și ne-nțelese pe atunci

Când stăteam, vorbeam, mâncam și nuci,

Sub nucu-acela cel bătrân care ne-a suportat idei prea puerile.

Pe strada noastră prăfuită și senină

Stă azi lumina cea măreață pe care o privim,

Mai mult mirați...

Și observăm că a trecut un sentiment,

O perioadă, un lung șir de întâmplări.

Se concentrează-n nouă litere și o vedem

Pe bolta cea senină,

COPILĂRIA !

Dar, totuși, am început cu optimism frumoasa tinerețe

În care ne visam de mici cu o mare blândețe

Acum să ne gândim, să medităm,

Că optsprezece ani s-au derulat,

În lupta noastră pentru viață

Pentru adolescența albă, cea plină de speranță.

Să ne-ntâlnim mereu și să vedem pe stradă

Cum copilăria pe cerul cel senin se derulează,

Să ne vedem în față nostalgia unor amintiri

Care acum au devenit romane,

Ce-așteaptă pe raftul bibliotecii să le citim

Odată poate, dar nicidecum cu ele

Nu ne mai întâlnim.

Rămânem cu speranța, cu dorul cel curmat,

La timpul tinereții, un timp de MAJORAT,

În care ne-ntâlnim cu dăruire, speranță și iubire

O dată să rostim un imn, pe care niciodată

Nu îl vom pierde, ci îl vom asculta,

Copilărie dragă, tu ai plecat indiferentă !

Și ai lăsat adolescența cu valurile ei,

Pe mine și pe tine ca doi verișorei,

Să fim uniți la bine, dar mai ales la greu,

Să ținem legătura cât noi putem de des

Și să-ți urez acum un LA MULȚI ANI firesc,

Să fii iubită mult, de Andu și părinți,

Și să te bucuri foarte de clipele fierbinți,

Și să-ți petreci viața așa cum îți dorești,

Să fii mereu copilă, mereu să-ntinerești.

Și te mai rog ceva, să nu mă uiți pe mine,

Să știi că cineva se roagă pentru tine.

O bună verișoară, un înger zâmbăreț,

Care aduce viață și-un ideal măreț !

UN SUFLET DE AMICĂ...

O inimă frumoasă azi e sărbătorită.

O fată specială azi este fericită.

Un suflet minunat s-a strecurat ușor,

Tiptil, dar foarte tandru

La inimă-n pridvor,

Acolo unde șade tot ce-i mai bun din noi

Respectul, modestia, încrederea, frăția

Unde prietenia a devenit

Un pufos fulgușor.

Nu e întâmplătoare prietenia noastră,

Eu cred că-i un noroc, o rază,

Este-o floare-mbietoare

Ce ne emană nouă parfumul bucuriei,

Parfumul fericirii, parfumul armoniei

Parfumul hotărârii, al dragostei divine,

Parfumul concentrării

Și al colaborării,

Al gândului frumos, al zâmbetului fin,

Al glumelor spumoase

Ce le-am trăit din plin.

Ce zâmbet, ce privire, ce glas,

Ce timbru minunat!

În suflet ea îmi spune să fiu mereu curat,

Îmi spune că-s perfect

Eu nu-s perfecționat,

Are un chip ce-mi spune

Că totu-i armonie,

E soare, e mândrie,

E dragoste firească,

E totul bucurie.

Îmi spune vorbe calde

Care mă fac să simt

Că-n inima mea arde,

De-o nebunie mare

Ce-a devenit un scop, un ideal,

O veșnică enigmă

Care-o păstrez mereu

Fără s-o spun la nimeni

Că este visul meu.

E „Ana mea” drăguță,

E mult prea răbdătoare,

Dar câteodată este

Mai mult încrezătoare,

Și compătimitoare,

Și îndrăzneață, binevoitoare,

Și scumpă, hotărâtă

Parcă-i ruptă din soare,

Un duh prea înțelept,

Un om care îmi spune

Mereu ca să zâmbesc,

Să fiu un om care

Mă pot uita în față,

Cu dragoste, trăire

Spre viitor în viață,

Poate-mi va fi mereu

Un om cu mult respect,

Un om ce va fi lângă mine

Mereu, mereu,

La bine

Dar și greu,

O fată mult cinstită,

Comunică frumos,

Și viața mi-e-nflorită

Ce vorbește duios,

Care mă-ndeamnă oare

Să-ți spun prea metaforic

Că ești un îngeraș,

Nutrești afecțiune,

Emani o fericire

Mult incomensurabilă,

Ești flacăra mea vie,

Ce îmi oferi speranță!

MÂNDRIA BUZOIENILOR

În ziua cea frumoasă
Din prea blândul gerar,
Sărbătorim o fată
O interpretă bună,
Un om ce ne încântă
Cu vocea ei plăcută,
Un suflet ce ne-ndeamnă
La folclorul cel tainic,
Din suflet buzoian,
Ce eu am cunoscut-o
În urmă cu un an.

Tu ești mândria noastră
A celor din Buzău,
Cu cântecele tale
Ne-aduci și mângâiere,
Ne-aduci și lauri tainici
Din fastuoase premii,
Distincții, festivaluri,
Pe unde tu tot mergi,
Tu cânți aceste plaiuri
Din istorii regești.

Claudia cu zâmbet,

Claudia ce poartă,

În suflet fericirea,

Dragoste-adevărată.

Ești fată minunată

Ce ne oferă viață,

Ce ne dorește însă,

Mult prea multă speranță,

Entuziasmul tău

Ne dă și bucurie,

Justificată însă

În fastuoasa-ți ie.

Noi îți urăm să fii

Iubită, sănătoasă,

Deșteaptă și cuminte,

Cum ai fost pân-acum,

Să ne aduci mândrie,

Că suntem buzoieni

Că suntem fanii tai,

Unii din Potoceni.

DIN SUFLET DE ELEFĂNȚEL...

Trecând prin amintirile de mult uitate,

Găsesc o doamnă,

Un suflet mult prea tainic, prea mărunt,

O blândă, dragă și scumpă profesoară

Într-un complicat, dar simplu

Laborator de TIC,

Ce am cunoscut-o-ntr-a IX-a,

Când eram mai mic.

Un suflet prea curat,

Prea sincer, prea sublim,

Prea mult imaculat,

Am căutat-o prin cărțile tăcerii,

Prin bibliotecile gândurilor noastre,

Și am găsit-o.

E omul care-a intrat demult în clasă

Și ne-a cercetat încet,

Cu-a ei voce măiastră,

A deslușit câte puțin

Din sufletele noastre,

Și ne-a analizat pe puncte de vedere

Și-a constatat cu marele său zâmbet,

Că suntem doar elevii ei,

Numiți, generic spus,

Doar blânzi ELEFĂNȚEI.

ELEFĂNȚEI cu vise,

Cu lungi și mari dorințe,

Cu idealuri bune, dar și folositoare,

Dar câteodată am devenit,

Cum ne-ați numit mult mai târziu,

Cu o asemănare bună,

MAIDANEZI,

Cum numai eu tot știu.

Câteodat-am și închis

Măreața noastră gură

Și-am deschis calculatorul

Cu care ne-am alinat,

Și dorul,

Pentru că Excel-ul, Word-ul,

Ne-au luminat cu Boldul,

Cu inscripționări

Ce-au devenit grozave,

Executând comanda,

Prin ENTER CA LA BABE.

Încă puțin și gata,

Noi vom pleca în lume,

Vă vom lăsa aici

Prin căldurosul nume,

Ce tot va dăinui,

În sacrul Seminar

O doamnă iubitoare,

Printre calculatoare,

Un suflet prea sensibil,

Desprins parcă din Rai,

Vă recomandă însă,

Răsunătorul grai.

Rămâneți pentru noi

Un corifeu din Seminar,

Creat pentru iubire,

Alint și fericire,

O profesoară sinceră,

Printre elefănței,

Un om ce îmi marchează

Puțin din anii mei.

DOAMNA DE ROMÂNĂ - UN OM ALES DIN LICEU...

Căutând printre amintirile târzii,

Descopăr în cufărul prăfuit,

De patru ani,

Un blând cadru didactic,

O doamnă mai aleasă din bunul Seminar,

Corifeu prea căutat în vremuri prea prezente,

O profesoară falnică

Ce ne-a descoperit privirea, glasul,

Dar câteodată și iubirea,

Din suflet libertin...

De zbuciumat adolescent.

Intrând în clasa toamnei,

Din blândul Seminar,

Ne-a pus pe tavă toate,

Din tot ce-i literar, și blând, și clar,

Ne-a cercetat pe toți cu calda ei privire,

Și ne-a făcut s-accedem spre dulce nemurire...

Prin opere plăpânde de la dragii poeți

Și din romane mute,

Nu chiar de-adolescenți,

Care n-au fost plăcute de unii dintre noi,

Și-au devenit îndată

Prea ideatice nevoi.

Chiar dacă supărarea

A făcut multe brazde,

Pe fețele cernite,

Cu zâmbete-nflorite,

Realizăm că totul a trecut...

Cu bune și cu rele...

Pe toate le-am avut,

Cu doamna profesoară,

Ce ne predă română

Și ne-a-mpărțit un pic

Din fascinanta mână,

Idei, fragmente, gânduri,

Și dulcele popas,

Popas de recreere,

Nu chiar de bun rămas,

Că un pic mai avem,

Și vom pleca de-aici,

Din Seminar...

Ne sunteți și ne-ați fost,

Izvorul mângâierii,

O floare din liceu

Pe care noi sperăm

Să o găsim aici,

O floare înflorită, la fel de parfumată,

O grădină gătită cu multe cunoștințe,

Ce ne va da și sfaturi în viețile pornite,

De-aici din Seminar, dar și peste hotare,

Ne sunteți un model, o rouă în văpaie,

Un suflet prea frumos

Ce-mparte tuturor,

Un viitor fălos.

TU, LUCEAFĂRE, M-AUZI?

Te-ascult,

Te am,

Te voi purta,

Tot timpul.

Și ceasu-acesta,

Parc-aleargă

Dușmanul tău, dușmanul meu

Al vieții e dușman mereu.

M-auzi, Luceafăre,

Sub clar de lună!

Sub „plopii fără soț”

Bătuți de-atâtea vânturi

Și „floare-albastră” parcă-mi spune

„Mai am un singur dor”.

Și „sara pe deal”,

„Scrisoarea III” istorică,

Profundă și cam dură.

S-ajungi

La sigur

Puțin spus mare,

Profundul ideal

La care toți ne-am așteptat

S-adormi, să stai

Și să visezi acum,

Cum cartea ta

Este citită,

Oglindă parcă dintr-un nor

Cețos, care se sparge-n grindă,

Și îmi produce un fior.

„Fiind băiet păduri cutreieram...”

E vorba ta copilărească

Aleasă parcă din ideea

„La mijloc de codru...”-i

Culeasă dar marcantă

Pentru o mare

Dar veșnică iubire,

Puternică natură,

Măreață,

Cu sufletul aleasă.

Și ne spuneai în poezie,

„Să mă lăsați să mor”

Nu ai murit,

Nu vei muri nicicând,

Nu zaci,

În negrul, dar

Recele pământ...

Ci în lumina

Ce mă poartă și mă duce

„În liniștea serii”

În care ai oftat...

Și boala te-a străpuns,

Să mori ca un normal.

Și ai cerut atât

Să-ți împletim un pat,

„Din tinere ramuri”

Din vocile noastre,

Asuprite de-un dor nebun

Cu flori, parfumuri,

Ce se scaldă-n soare.

Vreau să te-avem,

Nu mai putem acum

Pentru că viața ta

A devenit un negricios

Dar tainic scrum.

Ce regretăm

Că nu te-am cunoscut!...

BLÂNDUL, DRAGUL CONTINENT...

Ce înseamnă să fii tu, cetățean al Europei?
Să fii mândru, să fii bun, să fii tu mereu în frunte?
Să fii harnic, să gândești, sau poate să prețuiești,
Ce-ți oferă lumea noastră, ce-ți oferă continentul?
Ajutându-te în viață, să-ți cunoști cu drag prezentul.

Pentru darurile multe noi astăzi îți mulțumim,
Pentru munți, pentru câmpii, pentru văi și pentru ape
Pentru proiecte frumoase la nivel continental,
Pentru variata gamă de popoare și de limbi,
Pentru cele „doișpe" stele de pe steagul cel albastru
Care-nchipuie unimea cea din UE-le vestit
Din dragostea pentru noi ea demult a răsărit,
Să fie o conlucrare între multele noroade,
Să obțină și s-aducă multitudine de roade.

Europa ne învață să fim buni, nădăjduind,
Să gândim că viitorul ne va fi promițător,
Să credem că Everestul ne este învățător,
Toți din lume-l auzim, și ne vede cum urcăm
Câte-o treaptă viața noastră,

Ne vede evoluând pe cărarea ierarhiei,

Și se bucură mereu că avem colaborare

Și cu statele vecine, desprinse parcă din soare,

Soarele ce tot răsare în grădina Europei,

Soare care luminează peste toți și peste toate.

Asta este Europa, falnică, dragă, frumoasă,

Dintre florile din lume, ea este cea mai aleasă,

Ne mândrim că locuim pe pământul ei străbun,

Îi dedicăm poezii, imne, citate și gânduri,

Presărate cu iubire, eleganță și speranță

Toate scrise printre rânduri.

FILOSOFIA ALBINUȚEI

Într-un pâlc de floricele care-s pline de parfum,
Stau ascunse multe-albine harnice și gânditoare
Pentru a culege-ndată din polenul luminat,
Din polenul nemuririi, din polenul cel prea tainic,
Liniște, înțelepciune și prea bunul gând curat,
Ele-au stat, au meditat și îndată au aflat
Că într-o câmpie mare, dar prea plină de-nțeles,
Stă frumoasă și senină, dulce și nedeslușită,
Albinuța cea umană,
Care prin fapte și gânduri,
A presărat cu blândețe,
Bunătatea printre rânduri !

Omul e precum albina dintr-un stup prea încărcat
Să culeagă dintre flori faptele cele mărețe,
Cele bune să le-adune în nectarul cel gustos,
Și să-mprăștie veninul, să nu-l lase să sporească,
Ci mereu să mediteze că la Domnu-i absolutul,
E lumina, bucuria mierii celei împlinite,
Miere făcută cu trudă, miere mult prea valoroasă,
Miere bună, miere dulce, miere mult strălucitoare,

Miere sinceră, curată, miere-n lumină cuprinsă

Ce-o va studia Stăpânul la prea trista judecată,

Să vadă dacă albina are multe fapte bune,

Să citească-n cartea vieții

Acțiunile mărunte, gândurile mult deșarte

Din prea plinul de momente îmbinate-n mozaic,

Fiind toate adunate

Într-un plic!

Albinuță pământeană!

Aduni an de an necazuri și nu știi cum să trăiești

Nu știi că viața ta e desprinsă din povești?

Din poveștile cu zâne, cu balauri, licurici,

Cu frumoasele petale, cu nenumărate griji,

Și cu prințișori prea tainici, metafizici uneori,

Ia de la ei cele bune, și rugina s-o arunci,

Dar îngroapă și veninul ce în suflet a fost pus,

De Adam, dar și de Eva, îndemnați atunci de șarpe,

Scoate mierea la vânzare din stupina fermecată,

Nu uita că uneori ești prea tristă, monotonă,

Fă din viața ta frumoasă un nectar pentru urmași,

Multă ceară minunată,

Pentru cei ce-au devenit prin rău,

Vrăjmași !

IMPOSIBIL...

Drag, tu drag

Nesățios de-un dor

De-o nebunie,

De-un albastru

Vesel dar nemuritor,

Un cer senin

Un soare nins și,

Ochii ca un visător,

Și văd pe cer un corp sublim

Dar tainic sufletul închin.

Oare-i vis?

E-o realitate

Desprinsă parcă dintr-o carte,

Afundată-n bibliotecă

Curată dar și murdară

Veche dar și sf-istă

Doar tu,

M-asculți și-mi ceri parfum,

Parfum de dragoste

Dulce, gustos

Dar parcă sățios,

Ascuns parcă-n izvor nebun.

GÂND SPRE ALINUȚA...

Un suflet minunat

S-a așternut ușor în viața mea,

O inimă frumoasă mi-a luminat prezentul

O rază de speranță mă face ca să râd,

O inimă gingașă, cu ochii ei albaștri

Te-mbină la visare, la dor, la veșnică trăire,

La marea cea albastră te cheamă-n nebunie,

Te-ndeamnă la trăire,

Prin tot ce-i armonie.

Alina e buna mea amică

O zână care stă în palatul ei bogat,

Cu glume, parodii, și o „minciună”

Cu care ea m-a fermecat instant,

M-a simțit că pot să-i fiu amic,

Prieten, frate, un băiat încrezător

Pe când ea m-a înveselit de zor,

Pe facebook și mult în realitate

Cu cameră, cu fotografii,

Cu zâmbete, cu emotic-uri,

Care-au apărut

Din prea simplele click-uri.

Un zâmbet larg, o inimă frumoasă,

Un dor nestins, o prietenie aleasă

Dintre florile de mai eu am cules,

Petale încărcate cu glume fascinante,

Momente încărcate din farmecul visării

Din siropoase slove,

În graiurile zării,

Cu nopțile de vară

Pline de luminare,

Prea pline de albeață, de liniște, visare,

De conversații lungi și pline de-nțelesuri,

Abrevieri, mesaje lungi,

Și cu drăguțe web-uri.

Un farmec azi mă face

Să-ți cânt din struna mea,

Rămâi din veșnicie, amica

Sora mea,

Prietena cea bună, cea scumpă, drăgălașă

Cea care îmi dă viață,

Mă face să fiu mai plin și-ncrezător

În dulcea mea speranță,

Să trec peste necazuri, supărări și griji.

Să mă povățuiască, să mă îndrume,

Să mă-nveselească,

Să mă îndrăgească cu prea multe defecte,

Să-și deschidă sufletul

Pe-al meu perete,

Să mă salute, oare, când eu nu prea am chef,

Să fie cea pe care poate vreau s-o aștept,

O fețișoară bună, deșteaptă, hărnicuță,

Aleasă dintre fete, o bună amicuță,

Cu haz precum o floare,

Ce emană parfum,

Și-o inimă prea bună care va fi un bun

În lumea asta mare, cea plină de mister,

Iar tu ești pentru mine,

Un dar non-efemer.

IDEALUL IUBIRII...

Ce frumoasă e iubirea,

Iubirea și fericirea

E plăcută, e suavă

Este tandră, drăgălașă,

Roșie ca o cireașă.

O simțim, e pretutindeni,

Pe stradă, în bloc,

Sau casă

Să ne bucurăm, altminteri!

Este dragostea frumoasă,

Este bună, e voioasă.

Prin doi tineri iubăreți

Dragostea se manifestă

Prin doi tineri iubăreți

Dragostea este perfectă.

E plină de sentimente

Gesturi, fapte, vorbe, gânduri,

Întâlniri pe multe drumuri,

Presărate cu săruturi.

Trandafirul înflorit

Este semn că a sosit,

În suflet a poposit.

A trecut prin văi domoale,

Prin orașe zdrobitoare,

Printre verzile câmpii

Și prin grâne aurii,

Să vestească și să spună

Că e cu noi împreună,

Că ne dăruiește toate,

Liniște și sănătate,

O poveste minunată

Numai în basme lăsată.

PĂRTICICA IUBIRII

Iubesc privirea ta gingașă,

Ridic ochii către tine, scump cadou!

Ivesc din tainicul meu suflet,

Nădăjduiesc, aștept, dar pot să meditez

La **A**rmonia din sufletul tău cald.

Alintul cald eu pot să îl pictez,

Lansez dorințe, dar cred că le-mplinesc,

Eternitatea într-un metafizic prea profund

Xerox prea tainic, prea mărunt...

Ascult cum inima mea bate,

Nutrește sentimente,

Demască taina nopții,

Răsfiră sentimentul,

Al tău, dulce iubire!

A.P.

Când inima tresalt-a multă bucurie

A multă veselie, a multă armonie,

La fin extaz din blânda tinerețe,

În care ne scăldăm cu lacrimile sfinte

Cu care ne-mbiem în viețile smintite,

Și îmi aduc aminte că am prieteni buni,

Că am colegi alături, că am amici nebuni.

Enumăr și un nume ce are o valoare.

O piatră prețioasă, un suflet maiestos,

O inimă nebună și un prezent frumos,

E Alexandra, cea bună și-amuzantă,

Cea sinceră și care a tot zâmbit mereu.

Deschid vechiul cufăr și privesc atent,

Multe-amintiri mă leagă de-acest suflet ales,

De inima cea bună, de gândul maiestuos

Care mă face sincer, mă face să gândesc,

Să sper, să meditez, să îmi reamintesc

Momentele frumoase pe care le-am trăit

Lângă persoana asta la care m-am gândit.

Intrând în grădiniță cu pasu-ncetinel,

Cu gândul cel curat, cu inima senină

Am cunoscut-o-n taină pe ea,

Și împreună am intrat în școala generală,

Cea care a nutrit multe-amintiri frumoase

Și am privit în taină cu suflete duioase

La creșterea rapidă, a noastr-a tuturor,

Părtași la viața asta care-i plină de dor.

Cu zâmbete, dorințe și sentimente calde,

Cu orele frumoase și pline de speranță,

Cu scumpele momente de râset și de cânt,

Și cu petreceri mari în holul cel plăpând.

Și totul s-a-ncheiat cu o frumoas-agapă

În care ne-am distrat și ne-am înveselit,

Iar cugetele noastre, atunci au amuțit.

Trecut-au ani de-a rândul și vor mai trece-n goană.

Acum ne amintim cu suflete curate

Că fiecare gând din școala generală

A devenit o cheie din cufărul uitării,

Pe care-l mai deschidem când și când,

Și scoatem la lumină amintiri frumoase

Cu lacrimi și cu gânduri, toate sunt maiestuoase,

Și ne gândim că timpul va trece peste noi

Și sper ca peste ani să mai vorbesc cu voi

Să ținem legătura pentru că Dumnezeu

Va rândui într-una să nu ne fie greu,

Și să avem nevoie unul față de altul

Pentru că viața noastră ne învață mereu

Iar prietenia noastră se va vedea la greu.

Tu, Alexandra dragă, rămâi în bolta sufletului meu

O fostă coleguță, un om prea amuzant,

O prietenă bună și un bun confesor

Care-mi marchează viața cu zâmbetul său cald.

Un suflet ca o stea ce strălucește-n noapte,

Cu amintiri frumoase din școală și gimnaziu.

O fată cu bun simț ce îmi dă veselie

Care m-alintă-n dată cu epitet nebun,

Probabil datorită glumițelor mărunte

Pe care eu le spun, le scriu sau le pronunț,

Și o fac să mai uite de tot ce-i mai urât.

Te-apreciez pentru că știi să speri,

Să treci peste necazuri și să fii curajoasă

Pentru că viața ta abia acum începe,

Orice sfat cu plăcere să îl primești mereu

El maturizează omul și-l învață că e greu.

Că viața e cam crudă uneori,

Și Dumnezeu ne-nvață să ne rugăm în taină

Pentru cei necăjiți, pentru toți cei plecați, dar și pentru vrăjmași,

El ne-nvață că viața e grea și dureroasă,

E uneori frumoasă, cu împliniri, succese,

Cu gândurile calde chiar ca din Rai culese.

Te afli la o vârstă în care fiecare om

Stă și se gândește cât de frumoasă-i tinerețea

Și-și face un bilanț cu sufletul curat

Văzând că a trecut un lung șir de fapte

De doruri și de gânduri, mereu amestecate,

Că a trecut și viața-n plin-adolescență

Și se întreabă oare ce face-n viitor?

Eu îți doresc să fii iubită, sănătoasă,

Iar fericirea mare să-ți fie azi în casă,

Și să-ți aducă-n suflet belșug și armonie

Și un gram de noroc, acolo ca să-ți fie

O alee deschisă, către o carieră,

Să fii apreciată, puternică și bună

Și să rămâi de-acum o amică nebună,

Și sufletul să-ți fie o stea prea luminoasă

Pentru-a nu uita de mamă, de bunică și frați.

Că sigur te-ndrăgesc cu sinceră iubire

Și îți alcătuiesc ei astăzi o falnică cunună,

Cu optsprezece flori din cele mai alese,

Să-ți bucure viața, prezentul, viitorul

Și să-ți persiste-n suflet blândețea și amorul.

SCUMPA, DRAGA MEA COLEGĂ....

Printre plaiuri minunate
Încărcate de-amintiri,
Stau senine și uitate
Întâmplări ce le visez și la ele mă gândesc,
Stau ascunse într-o carte,
Ce conține sentimente,
Parfumate, nu de mult uitate.
Țin să cred că frunza toamnei
Ne-a făcut să ne-ntâlnim
În frumoasa, dar prea vechea
Grădiniță cu povești
În care cu jucării, plastelină,
Foi, lipici
Ne jucam și tot cream,
Pentru dragele mămici,
Darurile noastre simple,
Încărcate de putere,
Pentru-a alina puțin
Necazuri și doruri grele.
Am intrat în generală,
Simpli și puțin mirați,
Cum de ne-am trezit îndată,
Printre cărți, printre caiete,
Printre simplele stilouri,
Ce vor scrie viitorul,

Printre bănci prea prăfuite,
De nebunele promoții,
Care ne vor scrie nouă
Amintiri prea fabuloase,
Pentru a trăi prin ele,
Întâmplările frumoase.
Sunt prea multe, prea-ncărcate,
Orele în care-am râs,
Iar și holu-a suportat,
Dansurile noastre multe,
Printre prăjituri și sucuri,
Care le-au făcut mai ude.
Câte momente frumoase!
Câte alergări pe holuri!
Câte table am umplut cu nenumărate doruri,
Câte întâmplări ne-apasă,
De la fotbal când ieșeai,
Cu sudoarea ta pe frunte,
Tu mereu te tot „certai”,
Ca să iasă scorul bine,
În viață și pe teren,
Pentru-a ști că niciodată
Nu vei trăi un infern.
Ai fost o colegă bună,
Și o dragă confidentă,
Și vei fi un om prea sincer,
Ce mă face să zâmbesc,
Să fiu bun, să-i dau pe spate,
Pe cei ce mă îndrăgesc.

Poate ne-am certat vreodată
Din mărunte idealuri,
Dar ne-am împăcat ușor,
Pentru că prietenia,
Cea prea plină de suișuri,
Ea ne-a oferit cândva,
Cât mai multe povârnișuri.
Și la ceas de sărbătoare,
Vreau acum să îți urez
Să fii tot mereu o floare,
Cu petale sănătoase,
Cu stamine și dorințe,
Împlinite-acum pe loc,
Cu iubire, fericire,
Care-ți vor purta noroc,
Și probabil că vom ține
Legătura peste ani,
Și-ți urez ca viața ta
Să fie împarfumată
De credință și mulți ani.
Să nu uiți tu niciodată,
Că-ți voi fi mereu alături,
La bucurie, tristețe,
La succese, insuccese.
Tu acum ești pentru mine
Un cristal prea șlefuit,
Care printr-o strălucire,
Îmi iluminează viața,
Prin zâmbet și prin glumițe,

Îmi dă viață dimineața,
Și mă poartă prin ținuturi
Tainice și fermecate,
Amintiri ce niciodată
Nu pot deveni uitate.

ANDREEA „NĂZDRĂVANA”

Frumosul gând, frumosul dor

Nu s-a materializat ușor,

Ci mult prea tainic,

La inimă-n pridvor,

S-a așezat prietenia cea minunată,

Cea pură,

Care e mult prea aleasă,

Pentr-o tainică slovă

Ce s-a făcut câmpie cu prea frumoase flori,

Cu petale de gânduri, de doruri și de vise

Ce frumos au rezultat

Dintr-o frumoasă vorbă.

Așa am devenit prieten

Cu prea blânda Andreea

Cea care mi-a vorbit,

M-a înțeles, m-a ascultat,

Mi-a spus că merit ceva bun pentru mine,

Și-a dovedit prin asta

Că are un suflet curat,

Și mult prea rațional,

Pe care eu l-am înțeles ca pe un dar,

Ca pe-un frumos altar.

Cu prezența ei caldă,

Cu multe calități,

Adună din nectarul

Blândeții, frumuseții,

Doar roadele ce stau ascunse-n bunătate,

În prea bună dreptate.

Pot spune că Andreea

E un prea șlefuit cristal,

Prin muncă, străduință,

Ce s-au format odată,

Din „șapte ani de-acasă”,

Primiți de la părinți

Și prea iubiți bunici,

De la oameni aleși,

Multe prea iubiți de noi,

O tânără crăiasă ni se-arat-acum

O fată care speră

Spre ideal măreț,

Ce în prezent el este,

Cam prea petrecăreț.

„HRISTOS SE NAȘTE, SLĂVIȚI-L!”

În ieslea sfântă și săracă a sufletelor noastre

Un Prunc prea luminat de mii de ani se naște

O Maică prea Curată nu suferă dureri,

În taină ea Îl naște, îi oferă puteri,

O scaldă în lumină cu darurile sfinte

Și o înalță-n ceruri ca ea să nu îl uite.

Și sufletele noastre prea pline de păcat

Cum să-l primească oare pe Pruncul Preacurat?

În lumea asta rea, ce nu este divină,

În lumea asta rea, ce plânge și suspină

Infern ea se numește și-i plină de păcate.

Iar Betleemul, cădelnița cea vie

Emană fumul tâmâiei sfinte,

Lumina cea curată ce stă în Steaua Lui

Și-acoperă cu a sa rază

Albastrul cerului.

Și de aceea noi, prea păcătoșii

În noaptea sfântă de Crăciun

Cu suflete curate, pregătite

Să-l așteptăm pe Fiul Sfânt,

Care va veni pentru a mia oară

S-aducă pace, sănătate,

Belșug în case, în inimi ,

Și în final, și pe pământ.

FRATERNITATE COLEGIALĂ...

Stau câteodată și mai caut,

În agenda amintirii...

Obiecte, gânduri, sentimente,

Dar mai ales dragi oameni,

Care mă fac să meditez,

Și, desigur, să-i apreciez,

C-au însemnat sau poate

Înseamnă ceva!

Așa e și cu cel pe care azi,

Mai mult ca niciodată îl sărbătoresc,

Îi cânt o melodie literară,

Ce eu o fac acum,

Întâia oară!

Da! Și timpul m-a făcut să îl cunosc,

Un drag coleg,

La început prietenos,

Cuminte și tiptil

Era pe-atunci.

Un blând, model,

Un suflet de copil!

Cu timpul banca din vechiul Seminar

Ne-a devenit locașul

Unor taine,

Apelative, glume și prea multe emoții,

Ce le-am trăit acolo,

Cu ai noștri,

Cu toții.

Și clepsidrele noastre,

Cam mult prea temporale,

Ne-au făcut să trăim

Și ani de facultate,

Tot împreună, tot zâmbind,

Și mai mereu călătorind

Cu trenul vieții noastre,

Acum cam studențesc.

Aș vrea ca toate astea

Și-acum să le-nmulțesc?!

Mă-ntreb cum trece timpul!

Mă-ntreb cum ai rămas,

Acel amic, tovarăș,

Coleg de facultate,

Ce sper să fie-acolo

Pân' la eternitate...

Cu siguranță viața

Ne va ține legați,

Pentru că anii-aceștia

Sunt anii bucuriei,

Sunt anii tinereții,

Ani ai copilăriei,

Ce mi-au adus în viață

Un prieten de bază,

Ce mi-a dat și-mi dă,

Multe sfaturi în viață!

Mă bucur că și-acum

Te am în preajma mea,

Cu hotspot și cu toate,

Ne vedem la cămin,

La Juventus, în sală,

În amfiteatrul plin.

Sper ca o temelie,

Pusă în Seminar,

Să devină pe viață

Un prea frumos altar,

În care peste ani,

Noi ne vom revedea

Și vom sluji cu demnitate,

Cu frică și cutremur,

Chiar la maturitate,

Pentru că vreau atunci,

Să-mi fii un neam,

Un FRATE!

TETRATIMP

Găsim prin cufărul cu amintiri,

De mult uitate,

O blândă carte ce ne-a urmărit

Pe parcurs a patru ani,

O carte care ne-a îmbogățit,

Ne-a-nveselit, ne-a făcut să râdem, să glumim,

Să știm cum Dumnezeu,

Ne-a învățat să fim.

Această carte fascinantă și sublimă,

Eu o deschid, încerc s-o răsfoiesc,

Dar n-aș putea să trec de pagina în care

Un diriginte prea frumos

Și-a scris primele rânduri,

Și-a pus fotografia cu chipul său cel blând,

Cu chipul său cel cald și mult prea bucuros,

O inimă grăbită spre multă armonie,

Un drag și scump duhovnic,

Din dulcea bucurie,

Din obrajii cei roșii,

El a schițat un zâmbet,

Ce ne-a adus speranță

Că Iisus Hristos ne ajută-n viață.

Pornind călătoria prin vechiul Seminar,

Ne-au așteptat dorințe, activități frumoase,

Marcate prin povețe, prin gânduri, sentimente,

Poate și de regrete,

Care s-au perindat prin sufletele noastre,

Dar care s-au evaporat

Prin momente solemne,

De scumpă rugăciune,

Către Cel Creator,

Către Maica cea bună,

Către sfinți, prooroci,

Ne-au împletit dorințe

Și vise în cunună.

Dar au fost și excursii!

Alături de profesori,

De părintele director,

Dar și de diriginte,

La mănăstiri ascunse,

Prin munți și prin câmpii,

Cu blânzi și dragi monahi,

Care ne-au dat povețe,

Au stat, ne-au explicat,

Ne-au oferit învățătura bună,

Din scumpele povețe

Din care învățăm că viața e-o comoară,

Neprețuită încă,

Dată odinioară de bunul Dumnezeu,

Care ne-ajută sincer,

Continuu, tot mereu.

Din slujbe și momente mult prea înălțătoare,

Am învățat că școala e ca o-nvățătoare,

Care prin rugăciuni,

Făcute cu credință,

Unul și pentru altul

Am dovedit căință,

De păcatele noastre,

Și ne-am rugat fierbinte,

Ca sufletele noastre,

Să fie iar păzite, și mult prea ocrotite,

De cel vrăjmaș, de demon,

Care-aduce pieire,

Și-ndepărtează-n grabă,

Totul ce-i mântuire.

Am frecventat cantina

Prin rugăciuni comune

Am învățat respectul,

Viața-n comuniune,

I-am respectat pe casnici,

Pe oamenii din școală,

Care ne-au ajutat,

Ne-au pus totul în poală.

Și o carte frumoasă are și-un sfârșit,

Cu dulcele ei pagini,

Toate s-au propășit

Vor deveni prin BAC,

Doar taciturne amintiri,

De care vom zâmbi,

Când noi vom face grabnic

Bilanț printre trăiri,

Din trecutul școlar,

Din blândele sorbiri,

Din glasurile calde,

Ce ne-au marcat trecutul

Și ne-au făcut maturi

Să știm ce e urâtul,

E vorba de păcatul tăios pentru umani,

Și pentru veșnicie,

Nu ține cont de ani.

Spunem la revedere liceului cel sfânt,

Care ne-a adus daruri,

Ne-a conturat esența,

Cu perspective ample,

Din chipuri sincere,

Tinere și luminate

Și ne-a învățat a umple

Cultura generală,

Ne-a învățat să credem în prea măreața școală.

Adio, dragi profesori,

Bunilor pedagogi,

Conițelor uitate,

În blocul din cantină,

Adio, secretară

Și bun programator,

Blândule diriginte,

Care-ați fost pentru noi

Un prea dornic părinte,

Un tată mult iubit,

Veți deveni în noi

Un exemplu dorit,

Pe care îl urmăm în existența noastră.

Totul va deveni o pasăre măiastră.

O, DRAGOSTE, TE VREAU SĂ VII...

O dragoste prea bună,

Prea simplă, răbdătoare,

O dragoste nebună

Pe mine mă frământă, mă ține în suspans,

Îmi oferă extaz.

O dragoste frumoasă

Aștept să o trăiesc

Un vis prea minunat

Aștept să-l împlinești.

Eu aștept un răspuns

Și chiar eu țin la tine

Nu știu cum să te fac să-mi fii

Partea din mine

Prietenă îmi ești

O bună, sinceră , perfectă

Nu vreau să te-njosesc,

Nu vreau să te jignesc

Nu meriți să îmi fii,

Numai o amică

Ci vreau acum să-ți spun

Că meriți o iubire

Bazată pe respect,

Pe dragoste curată.

Și sper să te gândești

La tot ce eu ți-am spus

Să iei o hotărâre

Și să-mi dai un răspuns,

Eu sper c-AFIRMATIV

Pentru că știu că-n tine

Zace-un sentiment

Care te face nesigură,

Nu cred că mă rănești!

Și nu mă vei răni vreodată,

Ci îmi vei oferi iubire-adevărată.

PORTRETUL E.

Oare ce-i prietenia?

Unii cred că e-o comoară vie,

Alții cred că e-un profund obstacol,

Un nor albastru pentru cei puternici

Iar pentru cei slabi un nor negru,

O amintire neplăcută

Ce nicidecum nu trebuie redată

În cotidian sau poate-ntre amici.

Pot spune că prietenia este un real fanstastic

În care joc pe scena vieții mele,

O piesă cu-n sfârșit nedeslușit,

O sală ce nu-și trage cortina

Din scena vieții mele de prieteni.

Un personaj cu-n caracter puternic,

Ce poate să atragă reflectoare

Cu felul ei cel tandru și gingaș

Visează la multe idealuri,

Care pân' la urmă vor rămâne

Doar vise călătorind pe valuri.

Acesta e Elena, cea veșnic zâmbitoare

Cea scumpă, cea drăguță,

E simplă-n aparență

Complexă în esență,

Într-un cuvânt un înger

Ce își deschide aripile albe

Spre universul vieții, ce este un făgaș,

O pătură prea plină de cenușă,

Cenușa dușmăniei, a urii nesfârșite.

Contează pe speranță, pe tot ce este bun,

Pe Dumnezeu ce ține tot pământul.

Ce să spun de nepoțeii drăgălași

Pe care îi iubește foarte mult,

Sunt veseli, plini de haz, poznași

Nu știe cum să-i mulțumească

Pentru ca în sufletele lor

Să o primească.

Trăiește-o viață minunată

Desprinsă parcă dintr-o magică poveste

Un exemplu pentru tinerii de azi,

E omul cu sufletul frumos și cald

La care găsești sprijin oricât ți-ar fi de greu

Un suflet pur, frumos și calm

La care poți găsi mereu

Un sfat, o vorbă, un cuvânt

Cu care poți să te alinți oricând.

TRIUMFĂTORI PRINTRE STELE

Îndată ce apar înmiresmate flori de nuc,

Sărbătorim pe eroii cei care-au luptat,

Pentru Unirea, libertatea acestui mândru stat

Cu apriga dorință de liniște și pace

În care libertatea învinge și răsună

Pe verzile câmpii, în munți și printre dealuri

Prin Dobrogea cea mândră, prin recile ei valuri,

Care stau neclintite în față la război

Pentru-a ieși degrabă și a veni la noi.

***

O Românie falnică se-nalță către zare,

O țară cotropită de-acei aprigi dușmani,

Un pământ preasfințit cu sânge de eroi

Care-au avut curajul să lupte pentru Țară,

Pentru românul darnic, cu multa lor povară,

Ei au învins războaie, dar au pierdut și lupte

Iar gândul lor cel aprig striga și răsuna:

Orice eșec de azi va fi izbândă mâine,

Și fruntea sus le stă, și nimeni n-o doboară,

Chiar dacă sunt străpunși de-a vremurilor boală.

În chipul lor cel prea plin de speranță

Se zăresc dorințe, vise parcă spulberate,

De trainic dor, de sentimente pure și amor

Pentru cei pe care i-au lăsat acasă.

Pe prispa amintirilor ce stau ascunse-n suflet,

Se vede mândrul soare cu razele lui reci

Și ei privesc în zare că sunt legați pe veci,

De mamă, tată, soție cu copii,

Care-i așteapt-acasă:

„Când ai să vii, băiatul meu și soțul meu și tatăl meu?

Când pot să îmi alin eu dorul?

Când tu pe frontul cel înalt te zbați cu el,

Cu cel care a devenit un aprig dușman”

Pentru că țara-a devenit

Un dar, un prea frumos cristal!

Sunt mândri, sunt puternici, sunt prea uitați de noi!

În negura uitării puțini își amintesc

De cei ce-au rezistat pentru a noastră viață,

În dureroase chinuri pe câmpurile luptei

În care sânge sfânt a curs și va mai curge-n cer,

În Raiul fericirii în care eu tot sper

Că au ajuns acolo la mândrul ideal,

La drumul cel cu flori, cu lumină și stele,

Și parcă-i văd și astăzi în gândurile mele.

***

Se-nalță către cer azi rugăciuni pioase

Către voi, dragi eroi, care ne-ați făcut cinste

Și din iubire mare v-ați jertfit pentru noi

Ați dovedit curaj, credință, dăruire,

Dar ați plecat încet spre mândra nemurire

Și vă rugați în ceruri pentru bine străbun,

Pentru pacea cea lungă a sfântului popor,

Pentru cei care-n luptă v-au spus ca să răzbiți,

Să fiți mereu puternici, să fiți de neînvins.

Și astăzi presărăm pe recile morminte

Flori calde, parfumate și frumos colorate

Și așteptăm ca voi,

Din cerul cel albastru, în drumul spre tăcere,

Să ne trimiteți nouă o blândă mângâiere.

***

MEREU...

Mereu mă-nchin,

Mereu mă rog,

Mereu citesc,

Mereu muncesc,

Mereu învăț.

Mereu, mereu

Eu mă gândesc,

Mereu ascult,

Mereu ghicesc,

Mereu vorbesc,

Mereu iubesc,

Mereu închid, deschid

Și redeschid

Porțile uitării.

Mereu vorbesc cuvinte,

Le scriu, le storc,

Sunt inspirate dintr-un suflet,

Dintr-un paner ființial

În care-s adunate,

Gânduri mult prea multe,

Prea tari, prea mari

Și prea concise,

Mereul timpul mi-l veghează,

Mereu, mereu mă tentează,

Să te-ascult pe tine, CITITOR,

Că și tu, omule,

Nu ești de piatră!

Ești trist și nu înțelegi

Că sufletul e bun,

Te înțelege doar pe tine,

DORULE NEBUN!

MAI STAI, ASCULTĂ-MĂ ÎN GÂND!

Mai stai, tu, dragoste pierdută!,

Mai stai să-mi spui cu dulce gând,

Mai stai să mă privești frumos,

Mai stai să mă privești focos.

Ascultă-mă că vreau să-mi cânt simțirea!

Ascultă-mă că nu mai vreau să sper!

Ascultă-mă că viața mea-i măruntă,

Ascultă-mă că nu aș vrea să pier.

Nu gândul meu mă face să iubesc,

Nici gândul tău nu-mi discerne viața,

Și tot nu-mi face să îmi pierd

Ieșirea, lucrul și speranța!

CU HRISTOS...

E viața mea...

E cărarea pe care pășesc...

Zi de zi...

Marcată parcă de alte ținuturi!

Biserica din sat...

Un ilustru monument

În care intru,

În care îmi pun sufletul pe masă,

În fața Creatorului meu.

Iar El îmi spune să nu greșesc,

Ci să trăiesc

Așa cum se cuvine...

Printre suspine, tăceri,

Printre faptele bune...

Care duc

La mântuire!

Vai mie, păcătosului!

Cât de netrebnic sunt!

Cât de pizmaș, cât de golit!

De înțelepciunea lui Hristos.

O înțelepciune mult prea luminată

Pentru umanul care este

Mult prea deformat.

Auzi, Hristoase, ce spune omenirea?

Că Tu prin existență

Tot ne aduci pieirea...

Eu azi îi contrazic,

Pentru că, Doamne, Tu,

Ne ajuți în procesul

Cel soteriologic.

Tu mult ai pătimit

Să ne vezi mântuiți,

Să ne vezi luminați,

Să ne iei lângă tine

Acolo unde-i bine.

Tu ești modelul nostru,

Cel mult prea exemplar,

Cel ce se uită-n taină

La ale noastre fapte

Ce vrem să fie bune,

Ce vrem să ne zidească,

A noastră MÂNTUIRE.

VIAȚĂ-N ÎMPLINIRI

Mă mai gândesc acum

La caldele urări,

Mereu inteligente,

La oamenii mei dragi,

La cei care îmi urmăresc

Activitatea mea,

A unui om normal,

Chiar mult prea curios.

Sunt curios de viață,

De chinul care mă va mistui

În viața cotidiană,

Chiar și profesională.

Îl invoc și pe El,

Pe Cel care m-a creat,

M-a înzestrat cu rațiune,

Simțire și voință,

CEL care m-a scos din Rai,

Printr-o neascultare

De o poruncă sfântă,

Ce mi-a adus pieirea.

Acum prin mântuire

Mă-ntorc la Dumnezeu,

Pentru că vrea să mă restaureze,

Să fiu iar lângă El

La binele suprem

Cu care m-a-nvățat,

M-a educat,

Și m-a desăvârșit.

POVÂRNIȘ

Tu, viață, îmi zâmbești,

Mă faci să sper,

În largul cel surprins,

În câmpia firească,

A gândurilor mele

Care sunt, mai degrabă,

Ale tainelor perle.

Mai spune-mi înc-o dată

Că tu o să susții

A existenței zdruncinare

Din focul cotidian,

Din gândul meu fugar

Prin altele ținuturi,

Ca iar să mă revăd

În dulci săruturi

De care eu mă bucur,

Că sunt doar trecător

Prin lumea mea-infern,

Un dar ce-ntotdeauna

Va fi unul extern.

PĂTIMIREA ÎNVIERII

În Sfânta Noapte cea mult prea luminată,

Se-aud lumini și cântece-n priviri,

Deoarece Hristos o să-nvieze

În schituri și biserici, dar și în mănăstiri.

Iisus ce nu demult purtat la moarte,

Astăzi ca niciodată este triumfător,

Triumfător din groapă, de unde a fost pus,

De unde a tăcut prea dulcele Hristos.

EL chiar din pătimire

Ne-a dat nouă salvarea,

El chiar prin prohodire

Ne-a șters nouă-ntristarea.

O blândă rugăciune

Din „Raiul" Ghetsimani,

O prindere grăbită

Zidită printr-o Cruce

Purtată ieri în spate

De Cel ce lasă-n urmă,

PACE!

Prin Cina cea de Taină,

De două mii de ani,

Ne-a adus LITURGHIA

Perpetuată prin cărți îngălbenite,

De anii cei prea mulți

Prin buna săvârșire

Instituind conceptul

Numit ÎMPĂRTĂȘIRE.

Și Răstignirea parcă,

Între cei doi tâlhari

Ne amintește nouă

De lumea păcătoasă

În care existența

A luat locul esenței,

Esență ce-i numită

Pe scurt și mântuire,

Ce azi îndepărtează

Termenul de pieire.

ZBOR...

Eu zbor...

Tu zbori...

Prin viață!

Și prin nori...

Trăiesc, visez

Ca orice muritor,

Ca orice suflet...

Ce-și caută puterea,

Ce știe de durere.

Un suflet plin de dor,

Un om ce m-ascultă

Și parcă-mi zice

Că visez

Să nu mă trădez,

Să nu fiu egoist,

Să nu te las

Ca să mă domini,

Tu, omule-ndrăzneț!

Și să tac...

Să nu... greșesc!

CIUDATĂ EXISTENȚĂ...

M-am pustiit

Am fost uitat

O lume parcă

Sau poate nu

A fost,

Este, va fi!

Nu e natura

Ci omul simplu

M-a-nveselit,

M-a ascultat...

Intrăm, ieșim,

Vorbim, fugim

După...

Alte idealuri

Prea ascunse,

Nu sunt simple,

Ci frânte și cerești!

De ce?

Să ne-alegem

Cu un scop!

E scopul deplin,

E moarte neagră,

Tot ce-avem

Nu ne ajunge!

E banalul ciudat!

Timpul este un dușman

Prea tare,

Care ne fărâmițează,

Un car plin de fapte.

Vom lua un lemn,

O pernă

Și un pat

În care veșnicia

Ne-a lăsat,

A vrut să ne dorească,

Ne cheamă parcă

Un negru

Dar luminat drum,

În care trupul

Ne va putrezi,

Iar sufletul nu va-nceta

... Să trăiască pe pământul palpabil...

Cu unul imaterial!

O judecată,

Un Domn,

Un înger,

Un suflet

Ce-așteaptă parcă

Să urce la El

Pe scările-mplinirii

Și să coboare

Cu trudă mare

Pe scările lor,

Pe scările uitării.

O viață, un om,

O pasiune,

O dragoste nebună,

O suferință,

O curmare,

O tristețe foarte mare

S-a stins,

A adormit,

A fost atunci,

Acum el nu mai este…

Un suflet care

A apus,

Un diavol poate el era,

Un înger sigur se visa,

În poarta cerului el va intra,

O stea acum ni s-a ascuns

Aprind o lumânare,

Și plâng...!

RUGĂCIUNE

Sfinților din lumea voastră

Ascultați azi ruga mea,

Rugăciunea cea smerită

De un păcătos rostită.

Simplă dar cuprinzătoare

O aude Dumnezeu!

Cel ce este Sfânt și Mare,

El cuprinde c-o privire

Sfinții, omul și natura,

Domnul domnilor îi spunem,

E aici dintotdeauna.

Sunteți martiri, cuvioși,

Profeți și cuvântători,

Prooroci, evangheliști

Toți vă rugați pentru noi!

Ne aveți sub ocrotire,

Dintr-o singură, dar tainică,

Mare și simplă iubire,

Ne împliniți voile!

Poate greu de înțeles,

Omul este un reper,

O idee, o-ntâmplare.

Este un roman divin,

Ce îl scrie Domnul Sfânt

Cât e omul pe pământ.

Te rog, Doamne, să m-auzi

Și voi, sfinți prea iertători,

Să mă ajutați la greu,

Vă rugați lui Dumnezeu

Sănătate să îmi dea,

Să mă însoțească-n toate,

Mi,e dar și tuturor

Să ne ierte din păcate.

UN CORIFEU PRINTRE GEOGRAFI

O doamnă sinceră s-a arătat,

În anul doi de Seminar,

Desprinsă parcă din Subcarpați mânzălești,

Un drag profesor devotat pentru elevi,

Un lung tezaur popular și național,

Un zâmbet cald, o inimă lucindă,

O voce calmă-mbietoare și senină,

Ce-a stat atâta timp ascunsă

În holurile mari din Eminescu tânăr,

Ce a păşit în clasă noastră...

Cu largi emoții,

Pot să spun ziditoare,

Ce ne-a predat îndată,

Frazele uimitoare.

Și-a continuat activitatea rodnică

Dar câteodată e o femeie comică,

Prin însuși stilul de-a trăi,

Prin însuși felul de-a gândi...

Trei ani s-a perindat pe la catedra noastră,

Ce o consider astăzi o pasăre măiastră,

Ce ne-ncântă urechea

Prin cântece gătite, frumos împodobite,

Din bătrâna Moldovă,

Și ne topește-ndată,

Cu-a ei sublimă slovă.

Nu vrem să obiectăm ceva mai pozitiv,

Decât că sunteți blândă,

Că sunteți sufletistă,

Că aveți calități prea multe,

Prea profunde,

Și vocea recomandă blândețile mărunte,

Și dragul de catedră,

De hartă și de cretă...

Este un jurământ, în fața Maicii Sfinte,

Ce ne-a lăsat încet,

Mereu fără cuvinte.

Profesor mult râvnit de noi și de colegi,

Profesor mult iubit de dragi și scumpi elevi,

Totul devotament și tot prietenie,

Ne sunteți un profesor ce nu aveți mânie

Ci-n sufletul frumos răsare bucurie

Ce se-mpletește însă cu multă armonie!

Manifestată-n clasă, pe stradă, ori pe hol,

De care-n continuare ne va fi și dor,

De Seminar, de toate, chiar și de parloire,

De dumneavoastră doamnă!

Care ne sunteți dar!

Ne sunteți un profet puțin cam geograf

Ce gândește perfect,

Nici n-are vreun defect!

Dar când plecăm în viață

Vă vom lua model,

Ca bună profesoară, dar sinceră femeie,

Ca o frumoasă ladă cu ie și marame,

Dar nu ie normală,

Ci una spirituală,

Ce-i presărată-n mâneci cu răbdare domoală,

Și cu surâsul tainic al gândului sfios.

Ne sunteți omul care

Ne va fi de folos.

VIS MONOTON

Pe zidul iubirii tale

Cea prea plină de blândețe

Stă nestinsă dar senină,

Printr-o falnică visare

Inima care-i ascunsă

Între ape.

Între apele chemării, între apele uitării

Cristaline, din pădurea

Rece, prea sentimentală

Care-n timpul prea trecut

Stă ascunsă-ntr-o cămară,

Unde ramuri ofilite

Plâng și își imploră luna

Să trimită peste ele

Harul de a deveni

Doar una!

Ea a căutat pădurea

N-a găsit-o, n-a uitat-o.

El își pune o-ntrebare

Care devine ciudată

Într-o minte-amorezată.

Nu mai poți să te gândești

Ce este aceea viață, dacă-i simplu să iubești,

Sau să fii bacovian?

Între miile de frunze

Care cad ca un sărut

Peste pământul rodos,

Peste ceas melodios,

Arse parcă de-o dorință

De gândire, mângâiere,

Care stau întinse parcă

Pe a păturii tăcere.

Eu gândesc cum de viața

Îmi oferă multe semne,

Multe gânduri, sentimente

Care trec prin anii grei,

Sau poate prin cei mai buni.

Asta este, viața-i viață,

Soră cu iubirea hoață

Câteodată înrudită cu tăcerea,

Cu uitarea, sau poate indiferența.

Oamenii se nasc, trăiesc,

Se iubesc și apoi mor.

Asta este legea firii

Ce în sânge ne-a fost dată

Să ne căutăm nectarul

Ce-ndulcește viața noastră,

Să gustăm din el un timp

Apoi să privim visarea,

Pe deasupra, din văzduh.

Să citim din viața noastră

Dintr-o carte de povești

Cu prinți și zâne uitate,

Din palatele domnești,

Pesimismul să-l lăsăm

Altruismul să-l purtăm

Și mereu să căutăm

Că dragostea nu ne iartă,

Nu ne spune c-am greșit

Ci ne lasă să gândim,

Și-n moment să acționăm

Pentru a-nvăța în viață

Ce-am putea să comentăm.

TAINELE ARTEI...

Arta-i un piedestal al vieții cotidiene,
Ce stă ascuns prin tainicul uman...
Prin dorul meu care zbiară și cere,
Îmi face complimente, mă duce în mistere,
Mă pune să gândesc, să simt,
Să știu cum să trăiesc!
În lumea plină de planuri fastuoase,
De gânduri și de doruri,
De rugăminți duioase,
Ca Dumnezeu să spună că arta e a Lui,
A celui care cere lumina-nțelepciunii,
Lumină ce vibrează-n Univers și stele
Și se cufund-adânc în gândurile mele.

Picturile le privesc
Și văd că viața nu-i atât de dură,
Și e interesantă
Și poate bună,
E caldă și comună,
Printre tablouri reci și pline de culoare
Azi se-ntrevede-n taină
Căldur-amețitoare,
Exprimă sentimente, exprimă alinare,
Prezintă puritate prin tot ce-i absolut,
Prezintă și urâtul prin formele lui sumbre,

Creează și privește amicele lui umbre
Se confesează-n taină pomului roditor.
Și răscolește-n gânduri picturile de-amor.

Văd printre catedrale, busturi și monumente,
Arhitectura bună din suflet pământean,
Fiind sculptată toată de un european,
În monumente calde și biserici
Minunate și impunătoare,
Văd cum Iisus Hristos ne ține pe-a Lui poale,
Și sfinți-apărători iau viață din icoane,
Iar Preasfânta Fecioară plânge-n iconostas.

Noi ne cinstim eroii din aprigele lupte,
Prin-nalte monumente, prin-naltele locașuri,
Și toți așteaptă să-i chemăm,
Prin simple statuete sau complexe busturi,
Să transformăm istoria în artă
Și s-o cinstim cum se cuvine
Că este o persoană
Care mereu tot vine !

Iar muzica din instrumente și note fermecate,
Din portative negre, pictate delicat
Tot se ascund ușor frumoasele romanțe,
Bătrâne piese populare,
Cultură și progres din tot ce ne-nconjoară,
Românul și-a cântat oful odinioară
Prin muzica aleasă din vioara tăcerii,

Din chitara uitării și flautul iubit,
Dezvăluie un cod din cuget pătimaș
Și îmi oferă-n aer
Parfumul mult dorit.

În sincretismul său dansul mă antrenează
La arta descoperită prin chiote mărunte,
Cu versuri însoțește hore și sârbe,
Cu finețe pândește un vals sau un tango
Și dacă jocuri sunt dintr-o zonă de munte,
Costume elegante, cu ie și cămeșe,
Cu opinci și cu brâie,
Dar și pantofi cu toc, și papioane
Diverse colorate în linii și în flori,
Care-s atent alese.

Complexitatea artei mă face s-o admir,
Să o ridic la rang de-naltă trăire
Pentru că ea din oameni răi ne face mult mai buni,
Mai sinceri, răbdători, mai siguri, mai domoli,
Ne pune să gândim, dar și să medităm,
Să ne privim în vise, dar și să așteptăm
Să nu mai fim grăbiți, să nu mai fim stresați,
Ca sufletul din noi să n-aibă greutate
Să surprindă în taină
Steluța din privire
Să ne trezească-n noi
Dorita nemurire.

IMN PENTRU STUDENȚII FTOUB

Maturizarea citadină

Începe și se termină

Cu o flacără ce ne frige pe toți

Cei care urcăm în mediul universitar

Ca într-o carantină.

O carantină care distruge

Tot ceea ce înseamnă LICEUL,

Ne conturează EU-ul

Prin nopți nedormite,

Sesiuni necontenite,

Prin cursuri, seminare,

Cu teme și probleme

Ce se vor rezolvate,

Ce le plătim câteodată

Prin oboseli datorate,

Atâtor nopți nedormite

Și pline de haz,

Cafele uitate,

La cămin pe pervaz.

Găsim STUDENȚIMEA

La mijloc de iarnă

Cum își pun la-ncălzit

Neuronii înghețați,

Prin o topire cu pagini

Ce vor fi studiate,

Cum zice studentul,

Azi, mâine dimineață

Și-n noaptea dinaintea

Acelei întâlniri

În care vor schimba cu somitatea,

Doar câteva priviri.

La fel se-ntâmplă-n vară,

Cu gândul la răcoare,

Memoria ar vrea

Să meargă la plimbare,

Dar din păcate stă, se uită-n zare

Cum soarele apune,

Cum soarele răsare

Și n-a-nvățat nimic

Ci a pictat

O simulare.

Și tot în studenție

E o olimpiadă,

La început de toamnă

Pentru cei care-n iarnă,

Sau poate chiar și-n vară,

Au obosit a spune,

A repeta un curs,

O pagină, o schemă

Din tot ce-i Pastorală,

Și constată-n vacanță

Că au cam dat-o-n bară.

Hai să uităm un pic de tot ce este școală,

Și să gândim acum că timpul trece-n zbor,

Să profităm, studenți!

De acest timp frumos,

Să ne distrăm, să zicem,

C-acesta-i ceasul nostru

Să îl trăim cu rost.

14 OCT

Bat clopote la Iași

De sfântă preacinstire,

De sfântă vindecare,

De sfântă nevoință,

Când Sfânta noastră dragă

E pusă-n baldachin,

Acolo unde-aș vrea

Cu o credință mare

Să mă închin

La racla cu odoare.

Din Epivat-acum

Se-aud laude multe,

Cântări, mărimuri, slave

Unite cu troparul

Al celor cuvioși,

Al celor ce credința

Au practicat-o-n tăcere

Și s-au îndepărtat

De ce numim plăcere.

Din fragedă pruncie

Tu ai fost un model

Pe care noi cu trudă

Am vrea să îl urmăm

Și an de an să ne rugăm,

La racla ta

Cea purtătoare de minuni,

Unde mereu se fac

Smerite-nchinăciuni.

Creștinătatea noastră,

A celor din Carpați,

Te cinstește continuu

Prin sfintele biserici

Care sunt ctitorite

Cu numele tău sfânt

Ce a fost scris de Domnul

Atunci la moartea ta

În CARTEA VIEȚII Sale,

În cartea cerului.

Azi îți închin și eu

Puțina rugăciune

Din suflet păcătos,

Și-n fața raclei tale

Mereu am să mă rog,

Mereu mă voi gândi

Că tu m-ai liberat,

Cu buna ta iubire,

De pe cărări pustii.

SOMITATE PROFESORALĂ

Stă falnică și strajnică în mândra noastră școală,

Trecută printre vremuri ce le-au trăit ai noștri,

Este un corifeu de aur, în platină sculptat,

La o catedră veche și mult prea prăfuită

Iubit-apreciată de multele promoții

Amintită, premiată, desigur și stimată,

Născută pentru a fi cadru didactic,

Amabil, și niciodată antipatic.

Bună și ca o mamă eu astăzi o numesc,

Ăsta e timpul ei, un timp al fericirii,

Lanseză sentimente către mulții elevi.

E om deosebit, ascuns prin multe clase,

Stând și predând trecutul din dulcele prezent,

Curând ne va privi mereu printr-o clepsidră,

Un gând se-ndreaptă astăzi prin urări de elită.

SIMPLU

Simple-s sufletele noastre,
Simplu este să zâmbești
Nu e simplu să muncești,
Este simplu să trăiești.
Simplu e să povestești,
Simplu e să te ferești,
Nu e simplu să glumești,
Este simplu să zâmbești.
Nu e simplu să vorbești
Este simplu să înveți
Nu e simplu să tocești,
Simplu este să gândești.
Este simplu să te joci,
Nu e simplu să te rogi.
E simplu să te prostești.
Nu-i ușor să împletești,
Nu este simplă privirea,
Sentimentele, nutrirea.
Nu e simplu să iubești.
Simplu e să nu greșești.
Nu este simplu să cânți,
Simplu e să îi asculți.
E simplu să nu vorbești.
Nu e simplă simplitatea,
Ea aduce puritatea.

FRUMUSEȚILE DANUBIULUI

Stau aplecate salcii pe Dunărea semeață

De parc-ar spune-o rugăciune

Și fac mereu o mare plecăciune,

O plecăciune către soare, către apă

Către tot ce-i dunărean

Și în final stau pietre aspre, rezemate,

Prea încântate de un dor nebun.

Danubiul lovește cu putere

Și în același timp își varsă nebunia,

O nebunie care nu durează mult,

O nebunie simplă, dar cred că înțeleasă,

Exercitată prin valurile reci

Prin rigoarea unei persoane liniștite

Își arată frumusețea cea senină,

În ziua verii,

Cea de farmec plină.

Trei brațe și o singură putere

Parcurge Europa de la un cap la altul

O udă, o hrănește cu pește felurit

De aceea, lumea n-a murit!

N-a murit pentru că Dunărea-i o soră.

O soră mare, o soră plină de mister,

O soră ce ascunde-n vegetal

Tot ce e sfânt, ce nu-i banal.

Tu, Dunăre, curată, cristalină!

Ai fost, vei fi și vei rămâne pentru mine

Un loc cu peisaje mute,

Ce ne transmite multe

Și o să-ncerc să mai trec pe la tine,

Ai sentimente ce mă cheamă înapoi

Să mai revin pe plaiuri dobrogene,

Cu vreme, sau chiar fără de vreme.

NOTĂ DE SUBSOL...

Notă de subsol asupra vieții,

Asupra educației, asupra noastră,

Asupra tinereții,

Pe final, a bătrâneții !

A facultății, a sesiunii,

A maturizării spirituale,

A întâmplărilor,

Ce nu prea sunt banale…

Se trece-o notă de subsol

În WORD-ul vieții noastre

Ce nu se termină oricum

Ci doar în nota de subsol

A judecății noastre

Unde noi vom primi

O mântuire sau o pierzare

Ce nu este visare.

REFERINȚE CRITICE

„Unii oameni se afirmă în viaţă într-o singură direcţie, de regulă legată de profesia lor. Tânărul Bogdan-Gabriel Caloian se îndreaptă spre Dumnezeu, dar şi spre sufletul semenilor descriindu-i în cuvinte.

Volumul tânărului poet îţi acaparează mintea, simţirile, trăirile cu poezii ce trimit cititorul în lumea jocului şi a perioadei de dragă amintire, copilăria.

Desprins din lumea rurală, tânărul surprinde chipuri umane care i-au înseninat copilăria, cea mai dulce şi frumoasă perioadă din viaţa fiecărui om. Chipul drag al mamei, al preotului cu har, al prietenilor din copilărie, al dascălilor care i-au marcat drumul spre cunoaştere, al poveştilor din trecut ocupă un loc deosebit în inima sensibilului poet. Încearcă să se maturizeze, dar vârsta poveştilor, magia copilăriei îl farmecă şi rămâne copil.

Locul natal este pământul spre care ne întoarcem cu dor de oriunde ne-am afla. Aici regăsim izvorul dragostei de dulcele nostru grai, de tradiţiile noastre. Poeziile închinate locurilor natale, obiceiurilor buzoiene emană sensibilitate şi gingăşie, poetul zugrăvind cu bucurie şi emoţie locul unde a copilărit.

Dragostea de locul natal începe cu iubirea de casa părintească. Niciodată nu putem uita uliţa copilăriei, şcoala cu bucuriile ei, oamenii satului cu datinile moştenite din bătrâni.

Chiar dacă suntem maturi, cu griji şi necazuri, avem în suflet o fărâmă de copilărie pe care tânărul Bogdan-Gabriel Caloian doreşte să o reînvie prin versurile sale.

„Călător printre gânduri” oferă libertate deplină imaginaţiei cititorului şi se doreşte a fi o apropiere de semeni, de copilărie, de locurile şi obiceiurile dragi, tânărul poet fiind îndrăgostit de tot ceea ce este şi rămâne frumos”.

(prof. Adelina Chiru - ***„Cuvânt introductiv”***)

„Prin volumul de versuri „Călător printre gânduri” al tânărului Bogdan-Gabriel Caloian, cititorul face un periplu printre sentimentele unui suflet aflat în formare: va regăsi aici toată gama adolescenței - bucurii, tristeți, dezamăgiri, speranțe, visuri. Autorul cărții se apleacă sârguincios asupra scrisului, din care răsare floarea recunoștinței – prețuind bunicii, părinții, profesorii și sfinții „bătrânului Seminar”. La toate acestea se adaugă patriotismul cu fiorul său, dragostea de mamă, care are „suflet de cristal”, iar iubita devine acel axis mundi, în jurul ei canalizându-se energia îndrăgostitului.

Se evidențiază, așadar, cântecul iubirii, plină de taină, acest sentiment devine aici „lacătul” universului. De asemenea, apare ca leitmotiv copilăria, vârsta inocenței, a idealurilor.

Deși versurile nu-și găsesc o linie armonică, rima fiind imperfectă, măsura șchiopătând, totuși poezia clasică la care aspiră Bogdan Gabriel Caloian este o poartă spre cititori. Dacă vocea lirică se va instrui cum trebuie, va avea șanse să pătrundă în rândurile atrăgătoare ale literelor, discipolul rimelor având un travaliu greu și anevoios de făcut în continuare.

De remarcat sunt unele metafore – „adolescența albă", „o floare îmbietoare"; există și locuri comune, de care autorul se va scutura, sper, prin dorința sa de a scrie".

(prof. dr. Manuela-Camelia Sava - ***„Un poet tânăr"***)

„Bogdan-Gabriel Caloian este un autor foarte tânăr ce se află deja la a doua sa carte. Textele se constituie într-un fel de jurnal deschis în care sunt adunate gânduri şi sentimente, frământări inerente vârstei, cu referire la etapele copilăriei, adolescenţei şi majoratului, la dragoste, credinţă, moralitate, patriotism şi valori.

Tematica este aşezată într-o ordine aleatorie ce conferă cărţii diversitate şi coloratură menite să ţină cititorul aproape.

Pornind de la motto-ul volumului, totul decurge într-o notă nostalgică, uneori melancolică sau, după caz, optimistă, într-un ritm alert determinat şi de cadenţa versurilor scrise parcă dintr-o respirare.

Remarcabile sunt portretul mamei sau portretele mentorilor din şcoala gimnazială şi din Seminarul Teologic.

Poemele dedicate primilor fiori ai iubirii sunt sincere, pure, în cuvinte simple dar încărcate de emoţie. Dorul de dragoste este o temă generoasă conturată numai rareori de o meditaţie în care eul liric, enigmatic, precum o hieroglifă, se autocontemplă necruţător, reflectând lucid asupra condiţiei umane.

În multe din poeziile sale Bogdan Gabriel Caloian dă frâu liber biografismului, tehnică des întâlnită la postmodernişti.

Într-o Europă care merge spre *ateizare şi care riscă să se prăbuşească tocmai sub greutatea propriilor repere, misiunea Bisericii devine esenţială. Autorul a înţeles acest lucru şi caută răspunsuri în câteva texte religioase, vehiculând problema moralei şi a valorilor creştin-ortodoxe.*

Bogdan-Gabriel Caloian ni se relevă, după depăşirea unor naivităţi stilistice şi entuziasme facile, drept un creator al unui echilibru în care vagi tristeţi asumate coexistă cu regăsiri calme, dintr-o nevoie internă a comunicării. Poemele, de regulă în structuri imagistice restrânse dar dinamice, reconstituie traseul unui poet ce se află în continuă căutare.

„Călător printre gânduri" , odată ajuns la intersecţia cuvintelor, va şti să păşească pe calea cea dreaptă a dăruirii de sine, a bucuriei împlinirii artistice şi a izbăvirii.

Să îi urăm succes!".

(poet Nicolae Pogonaru - ***„La intersecția cuvintelor"***)

CUPRINS

NOTE BIO-BIBLIOGRAFICE 4
CUVÂNT ÎNAINTE 5
MOTTO 7
PĂRINTELE BUCURIEI 9
PATRIOTISM... 13
MAMA... 15
SURÂZÂND A IUBIRE... 17
ANELIS, HAI SĂ MAI COPILĂRIM !?... 19
UN SUFLET DE AMICĂ... 22
MÂNDRIA BUZOIENILOR 25
DIN SUFLET DE ELEFĂNȚEL... 27
DOAMNA DE ROMÂNĂ-UN OM ALES DIN LICEU... 30
TU, LUCEAFĂRE, M-AUZI? 33
BLÂNDUL, DRAGUL CONTINENT... 36
FILOSOFIA ALBINUȚEI 38
IMPOSIBIL... 40
GÂND SPRE ALINUȚA... 41
IDEALUL IUBIRII... 44
PĂRTICICA IUBIRII 46
A.P. 47
SCUMPA, DRAGA MEA COLEGĂ... 51
ANDREEA „NĂZDRĂVANA” 55
„HRISTOS SE NAȘTE, SLĂVIȚI-L!” 57
FRATERNITATE COLEGIALĂ... 59
TETRATIMP 62
O, DRAGOSTE, TE VREAU SĂ VII... 67
PORTRETUL E. 69
TRIUMFĂTORI PRINTRE STELE 71
MEREU... 74
MAI STAI, ASCULTĂ-MĂ ÎN GÂND! 76
CU HRISTOS... 77
VIAȚĂ-N ÎMPLINIRI 79

POVÂRNIȘ 81
PĂTIMIREA ÎNVIERII 82
ZBOR... 84
CIUDATĂ EXISTENȚĂ... 85
RUGĂCIUNE 88
UN CORIFEU PRINTRE GEOGRAFI 90
VIS MONOTON 93
TAINELE ARTEI... 96
IMN PENTRU STUDENȚII FTOUB 99
14 OCT 102
SOMITATE PROFESORALĂ 104
SIMPLU 105
FRUMUSEȚILE DANUBIULUI 106
NOTĂ DE SUBSOL... 108
REFERINȚE CRITICE 109